

[Wilhelm]

orden på sin egen sygelige måde. Skal privatkapitalismen have bare 20 år endnu – og det skal den med vold og magt, så vidt det står til både venstre og socialdemokratiet – så skal hjulene i gang på kapitalens betingelser, og så skal man ikke komme stikkende med føleri om, hvad samfundet har brug for, produktion efter behov og alt det der. Livskvalitet, det er sådan noget, man kan skrive kronikker om, men den konkrete politik er en anden sag, den drejer sig om kapitalens livsvilkår. Det vil sige øget profit, det vil sige løntryk, det vil sige tilskud.

Selvfølge kan man da ikke blive ved med at forbruge for 10 mia kr. mere, end man årligt producerer. Det kan enhver regne ud. Nå ja, de 200.000, som systemet forhindrer i at producere noget som helst, ville ellers kunne skabe værdier for mindst 25 mia kr. Men det udelukker systemet jo altså, og det er nu engang dette system, man vil opretholde, så det er der ingen grund til at snakke om.

Ja vist, det er da også rigtigt, at mange af dem kunne sættes til meningsfuld beskæftigelse uden væsentlig merudgift eller helt uden merudgift – husk fyringerne på daginstitutionerne f. eks. Men hvem tror, at man kunne gennemføre løntrykkeriet, hvis der virkelig var god beskæftigelse? Nej, det hænger såmænd kun alt for godt sammen. Massearbejdsløshed er prisen, når man vil opretholde det kapitalistiske system. Forbrugsbegrænsning og reallønsudhuling er nødvendig, når man insisterer på at forhindre 200.000 i at skabe de værdier, som de kunne og gerne ville skabe.

At denne soleklare logik nødvendigvis skaber krusninger i den socialdemokratiske lejr, kan ikke undre, når man betænker, hvor politisk uartikuleret, selvmodsigende og forløjet socialdemokratismen er. Men når Thomas Nielsen søger at kanalisere den retfærdige vrede over regeringens politik hen mod et krav om, at lønarbejderne som en slags kompensation for en fortsat indkomstpolitik skal betinge sig også at få påtvunget en tvangsopsparing, som skal bruges til at hjælpe de økonomisk svageste virksomheder til at humpe videre på kapitalistiske betingelser, så er målet fuldt.

Hr. Kjeld Olesen har ganske ret i, at det rækker det såkaldt andet flertal ikke til, for VS i hvert fald er klart imod denne stabilise-

ring af det kapitalistiske system. I øvrigt er vi jo ikke de eneste, der er imod. Det holder stadig væk mere end hårdt for Thomas Nielsen at få de faglige kongresser til overhovedet at tage dette punkt med nederst på listen, endda selv om det forsøges solgt under den falske varebetegnelse »økonomisk demokrati«, som i øvrigt kun kan bidrage til at mis-kreditere egentlig økonomisk demokrati, dvs. socialisme. Det er stadig sådan, at de menige medlemmer ikke ønsker dette ØD-uvæsen, som de udmærket kender fra dyrtidsrøveriet, men derimod er parate til at kæmpe for dyrtidsportionerne og ikke for at overdrage dem helt eller delvis til Thomas Nielsen, for at han kan sprede dem ud som ansvarlig og risikovillig kapital til støtte for den private værftskapital, den private rederkapital, den private byggekaptal eller til Stålvalseværkets nødlidende aktionærer, sådan som retningslinjerne allerede hidtil er demonstreret.

I den forbindelse må det være på sin plads, at regeringen nu præciserer, hvad den mener med, at den disponible realløn så vidt muligt bør opretholdes. For det første: er det korrekt, som det er udlagt af Thomas Nielsen, at denne del af regeringsaftalen først gælder fra den 1. marts 1979, og at det således er i bedste overensstemmelse med aftalen, at reallønnen udhules i rivende tempo frem til denne dato? Og for det andet: hvor befinder de dyrtidsportioner, som lønmodtagerne har til gode, sig i forhold til denne målsætning om den disponible realløn?

Til slut skal jeg gentage fra debatten om regeringserklæringen i sidste måned, at VS ser det som en umiddelbar opgave for arbejderklassen at få sprængt denne regering, hvilket vil ske hverken før eller senere end det tidspunkt, hvor selv socialdemokratiets top bliver overbevist om, at det er for dyrt for partiet at fortsætte. Undervejs vil der naturligvis komme flere skuespil som det, der blev opført i forbindelse med vestres landsmøde, Christophersen-Jørgensen-fejden, som det er blevet kaldt. Dem skal man ikke lade sig forvirre af.

Hvad var det egentlig, der skete? Ja, statsministeren kaldte sin udenrigsminister klodset og tåbelig, den statsminister, der indtil for nylig i hvert fald som sit vigtigste særkende havde den egenskab, at han en gang imellem kom til at sige sin mening, hvilket skabte diplomatisk forviklinger i den ganske verden